

Sygn. akt III UK 458/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania W. A.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 sierpnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 sierpnia 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. (organ rentowy) od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 18 grudnia 2017 r., VIII U (...) zmieniającego decyzję organu rentowego z 29 kwietnia 2016 r. przez przyznanie W.A. (wnioskodawca) prawa do emerytury.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości interpretacyjne, a mianowicie art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna) oraz § 2 ust. 1

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., powoływanego dalej jako rozporządzenie) w kontekście ustalenie kiedy praca jest wykonywana stale, bez przerwy innej niż wymuszona rozkładem czasu pracy (czyli dniem wolnym dla danego pracownika bądź urlopem wypoczynkowym), za którą pracownik otrzymuje umówione wynagrodzenia. Organ rentowy stwierdził ponadto, że biorąc pod uwagę kryteria uznania skargi za oczywiście uzasadnioną stwierdzić należy, że za merytorycznym rozpoznaniem skargi przemawia błędna interpretacja powyższych przepisów dokonywana przez Sąd, a będąca efektem mechanicznego stosowania orzeczeń Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie Sąd Najwyższy stwierdza, że z konstrukcji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sposób wyinterpretować, czy organ rentowy powołuje się na dwie przesłanki przedsądu (oczywista zasadność skargi i potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów), czy też jedynie na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że organ rentowy nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej już tylko dlatego, że jego twierdzenie o istnieniu tej przesłanki pozostaje w sprzeczności z jednoczesnym powołaniem się na występowanie na tle wymienionych przepisów wątpliwości interpretacyjnych o charakterze - w ocenie organu rentowego - tak istotnym, że wymagającym wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Odnosząc się następnie do potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, Sąd Najwyższy stwierdza, że uzasadnienie występowania tej przesłanki wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni,

bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231). W myśl utrwalonego orzecznictwa nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003 nr 13, poz. 5).

Kwestie podniesione przez organ rentowy zostały już wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, w którym stwierdza się zgodnie, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy emerytalnej okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r., a wymaganie od osób, które spełniły w dniu 1 stycznia 1999 r. warunki dotyczące stażu ubezpieczenia dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. przewidzianego w art. 32 i 46 ustawy wieku należy uznać za zbyt daleko idące, pomijające ochronę prawa tymczasowego, ukierunkowanego na przyszłe świadczenia.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as